

til Opnaaelse af større Ensartethed og Hurtighed i Toldbehandlingen, og i Forbindelse hermed paa en Nedsættelse af Toldafgiften for mange Varers Bedkommende, hvilken Nedsættelse, efter Fradrag af Toldforhøielse for enkelte andre Varer, kan anslaaes til omtrent 260,000 Kr. aarligt. Kun for nogle mere værdifulde eller især til Luxusforbruget hørende Varer er, væsentlig af finansielle Hensyn, forment at burde bibeholdes noget høiere Toldsatser end de i sin Tid af Kjøbenhavn's Manufakturhandlerforening m. Fl. foreslaaede og af Regjeringen dernæst vedtagne, men i alt Overrigt ere de tidligere Indrømmelser i Retning af en lavere Tarifiering m. m. opretholdt med Tilføjelse af nogle yderligere Dettelser, som endnu ere fundne mulige, hvorimod man ikke har set sig istand til ogsaa at indbefomme de senest fremsatte Forslag om endnu mere omfattende og et Indtægtsstab af omtrent 500,000 Kr. aarligt medførende Ændringer i Manufakturvarer-tarifen.

Ovenfor er det allerede bemærket, at den nuværende Tarifs Bestemmelser om „flettede Arbejder“ af Bast, Siv, Straa o. desl. (Løbe-Nr. 57—63), om „Hatte, Hatteformer og Huer“ (Løbe-Nr. 94—97) samt om „Klædningsstykker“ (Løbe-Nr. 118) i Udkastet ere indordnede under Manufakturvarer, forsaavidt de ere af de iøvrigt herunder henførte Stoffer. Foruden disse 12 Positioner omfatter derhos den her omhandlede Afdeling af Udkastet (Numrene 79—97) de under Gruppen Manufakturvarer i Loven af 1863 opførte 24 Positioner (Løbe-Nr. 137—160) og Lovens Løbe-Nr. 243 Lovværk af vegetabiliske eller animaliske Stoffer. Udkastet famler saaledes under 18 Numre 37 Positioner i den nægældende Tarif.

Den første Underafdeling i Udkastet omhandler „Klædningsstykker“.

Det er allerede i det Foranstaaende bemærket, at medens Loven af 1863 under Et giver Bestemmelser for Toldbehandlingen af Klædningsstykker i Almindelighed, af hvilket Stof de end maatte være forfærdigede, omhandler den tilsvarende Position i nærværende Udkast kun Klædningsstykker af Manufakturvarer. I Løbe-Nr. 118 indeholder Loven den Regel om Fortoldningen af Klædningsstykker samt færdigsyede Dele dertil, at de fortoldes „som Ydertøiets Hovedstof med et Tillæg af 100 pCt, saafremt nogen Del af Ydertøiet (hvortil Knapper og Knaphuller samt Kantning dog ikke henregnes) er ansat til høiere Told end Hovedstoffet, eller Klædningsstykket er forsynet med Foer eller Byntbesætning ansat til høiere Told, ellers af 50 pCt.“ Denne Regel er bibeholdt usforandret, kun med Udelabelse af Ordet „Kantning“ i Henhold til en nu tilføjet Anmærkning 4 under Manufakturvarer, idet man, navnlig hvad Størrelsen af pCt. Tillæget angaar, der som bekendt tidligere har været foreslaaet

nedsat til 60 og 30 pCt. og derpaa til 80 og 40 pCt., har ment, efter Fabrikationsforholdene her og i Udlandet, og da Indførselen af Klædningsstykker er tiltagen betydeligt i de senere Aar, ikke at burde foreslaa en Nedsættelse af samme, som, foruden at opveie Tolden af ved Forarbejdningen benyttet Materiale og Af-fald ved denne samt af Besætning og Bynt, skal bestytte det indenlandske Haandværk. I andre Henseender er derimod foretaget forskellige Forandringer med Hensyn til Fortoldningen af Klædningsstykker; saaledes er ved Optagelsen af Bestemmelsen i Loven af 1863 om, at færdige Klædningsstykker af Trikotage, Shavler og Lærklæder, ikke skulle inddrages under det for Klædningsstykker fastsatte Toldtillæg, til Trikotage tilføjet filerede, hækede o. desl. Gjenstande, medens Fodtøi, Handsker samt visse Slags Hatte, Huer og Raskjetter ere foreslaaede herefter at skulle fortoldes som Klædningsstykker. Ogsaa er Trikotage m. m. fritaget for pCt. Tillæget, ikke blot som hidtil, naar disse Gjenstande ere syede og forsynede med paasyet Linning, Kantning eller Strop af andet Stof og Knapper, men tillige, naar de indkomme med paasyede Fryndser. Fodtøi samt Hatte og Huer ere i Loven af 1863 undtagne fra at behandles som Klædningsstykker, fordi de sidstnævnte Varer i det Hele og Fodtøi tildeels ere særlig tarifierede, og Undtagelsen for Handskers Bedkommende støtter sig ligeledes væsentlig paa, at Handsker af Stind særlig nævnes under Skindvarer. Efter at de tvende førstnævnte Varer ere udgaaede af Udkastet som egne Grupper, og Bestemmelserne om Klædningsstykker overhovedet indskrænkede til Klædningsstykker af Manufakturvarer, er Grunden til Undtagelsen bortfalden. Ikke alle Hatte, Huer og Raskjetter, men, som allerede bemærket, kun en Del af samme, Filt- og Silkehatte m. m. skulle fremtidig fortoldes som Klædningsstykker, hvorimod Hatte af Straa, Palm, Bast, Siv, Blad- og lignende Trævler o. desl. foreslaas fritagne derfor, medmindre en saadan Hat indkommer med Besætning af andre Stoffer end et eller flere af de sidstnævnte; dette er begrundet i, at en stor Del af sidstnævnte Slags Hatte ogsaa uden Tillæget ville blive høit bestattede efter Udkastets nedenfor nærmere omhandlede Bestemmelser om samme, hvorhos de tildeels ikke billigere Spaanhatte ved i Udkastet at være opførte under „Lammer og Læ“ ere ubestattede fra Fortoldning med det kun Klædningsstykker gjældende pCt. Tillæg. De Hatte osv., som skulle fortoldes med pCt. Tillæg, og ligeledes Fodtøi og Handsker, ere bestemte altid ifkun at skulle erlægge det laveste Tillæg, 50 pCt., dels for at undgaa den efter nogle af disse Gjenstandes Bestaaffenhed oftere vanskelige Under-søgelse af Bestaaffenheden af Ydertøiet m. m., dels fordi Gjenstandene ere fundne at være